Ч: 5. Рік I.

Український
САМОХОТНИК

Гнильче дня 27. IX 1915

Ukrainischer
„Ssamocholnyk"
[Freiwilliger]

Гумористично-сатирич. часопись „У.С.С."

Виходить коли сам схоче.

15% на „Пресов. Фонд".

Редакція і адміністрація між „старою війною".

Число телефону: 0·04.

Ціна: 20 сотиків.

Це число присвячене тим, що пішли і що мають піти в поле!

Шість додаткових „рідко".
— з народа —

I. Рідко хто йде 10-тий раз в поле.

II. Рідко коли „калїтершівська" бурса з гранатами не має ні „томиїв".

III. Рідко котрий курсист станової гімназії У.С.С. скінчить курс.

IV. Рідко коли хто зі „суперарбітрованих" їде до дому.

V. Рідко коли стрілець самотує сарні.

VI. Рідко хто вміє будувати могили.

Ця ілюстрація до статті: „Дещо з неба" в ч: 3-ім.-

Завтра
в підофіцирській кухні пироги.

K. З Гомера. . .*] - застереж

„Нé/щасний/стрілéць || щоб любив сопілку,
„Нéщасливий/він || скóр/і знáйде/дівку.
Щáстє/будє/áж тоді ||
Єк/вийдє/до хáрчівні ||
Дé/дають і сир || дé/дають і клюски
Дé/чуткі про мир || дé не знищать „Муски"
„Ой так так — || хá — ха — хá,
Щó то робить війнá!"

---

*] Близші пояснена про цезуру [„||"] і віддих [„/"] подасть цікавий куций стрілець в окулярах. [Прим. автора]

Що на світі „вічне"?

I. Вічний жид.
II. Вічний революціонер.
III. Вічний правник.
IV. Вічний маркітант.

[ГВОРСЬКИЙ]

К.Р.К.

Ще з Камінки...

[З котової хроніки 4-5 серпня 1915]

– Авторські права застережені. –

1]. Синьо жовтий стяг заплакав,
Змок він бідний на дощи,
Хоч і жалко ворон крякав
Та сміялись всі „чорти".

2]. В Камінку у кіш стрілецтва
Влізла страх страшна біда;
В кузьню збройного мистецтва
Впала голоду мара.

3]. Був отсклеп бідаки Мрочка;
В ньому всякий був товар,
Та нараз поблизь поточка
З димом відійшов до хмар.

* *
*

4]. Чом так сталось, звідки горе?
Хто так знищить сьмів майно?
Часом злоба лїха вноре,
Але тут не так було!"

5]. Хоч всьо було по закону —
Не підберешеш тут на шмат,
Та позвольте для розгону
В кілька днів вернути в зад.
6]. Людська доля — чи не з ліни —
Видала нездарний суд:
Військо неньки України
Впхала в гір поганий кут.
7]. Навіть ока нігде сперти . . .
Ніч но гори, повно гір;
Ввести всіх в пащеку смерти
Хтів би голод, гідкий звір.
8]. Із стрільців цілої днини
Не провівъ нїсто в коши.
Як пойти лиш малини
Чтали шишити гриби.
9]. У заради став йпун справний
Мрочко-срібний чоловік
І за те він буде славний
Іньший мозок, меньший шпік.
10]. Він подумав: „Лиш до міста!“
Взяв з управи печаток
І навіз в бесагах тіста
З румом гук і сардинок.

11]. І розставив всьо в кантині —
Тож що було там добра!
Память видить як би нині,
Цюркіт пива з під чопа.

12]. І дешево без паскуди
Кождий знав, що Мрочко дасть
І на горло і на груди...
Всім калікам була масть

13]. Та прийшла погана хвилька:
„Гей на чім ти то привіз?"
В серце Мрочка впалась шпилька,
Як згадав лиш дишель, віз.

14]. День на зад [тому для жарту]
Був на возі баби труп...
За життя не мала гарту
У холєрі впала в хруп.

15]. Віз брав Мрочко, чи з відваги,
Або мостіх се зробив —
Роблять вже йому уваги,
Щоб товари попалив.

16]. Бож у віз бакшишів хмару
Лихо вклеїти його,
Старшина на страх, на кару,
Вкалом в дим зі складу всьо.

17]. Зчистили і спалили
Щастя: Мрочка не замкли,
Так стрільці не мали сили,
Навіть вийти на гриби.